

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobce: **Krajina budoucnosti, z. s.**, IČO: 19718837
sídlem Luční 266, 431 59 Vysoká Pec
zastoupen advokátem Pavlem Uhlem
sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Český báňský úřad**
sídlem Koží 748/4, 110 00 Praha 1

za účasti osob
zúčastněných na
řízení:

1. **DIAMO, státní podnik**, IČO: 00002739
sídlem Máchova 201, 471 27 Stráž pod Ralskem
2. **Sev.en Inntech a. s.**, IČO: 28727932
sídlem Václava Řezáče 315, 434 01 Most
3. **Severní energetická a. s.**, IČO: 28677986
sídlem Václava Řezáče 315, 434 01 Most
zastoupena advokátem JUDr. Petrem Voříškem, Ph.D., LL.M.
sídlem Přístavní 321/14, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. SBS 40540/2025/ČBÚ-21 ze dne 10. 9. 2025,
o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě

takto:

- I. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě **se zamítá.**
- II. Žalobce **je povinen** zaplatit Krajskému soudu v Ústí nad Labem soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši **1 000 Kč.**

Odůvodnění:

1. Obvodní báňský úřad pro území kraje Ústeckého (dále jen „OBÚ“) rozhodnutím ze dne 5. 3. 2025 podle § 10 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hornické činnosti“) povolil osobě zúčastněné na řízení 3 (dále jen „žadatel“) hornickou činnost na lomu ČSA podle dokumentace 34. *změna POPD lomu ČSA* (výrok I) a současně vydal podle § 37a odst. 4 písm. a) zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“) souhlas se zrušením finanční rezervy na sanaci a rekultivace ve výši 1 042 177 716 Kč postupem uvedeným v dokumentaci 34. *změna POPD lomu ČSA* a se zachováním finanční rezervy na důlní škody ve výši 3 000 000 Kč (výrok II).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil podmínku č. 5 ve výroku I rozhodnutí OBÚ a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil.
3. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, ve které současně navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
4. V tomto návrhu žalobce uvedl, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce, respektive pro občany a veřejný zájem, který reprezentuje, nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, přičemž přiznání tohoto účinku není v rozporu s žádným, natož důležitým veřejným zájmem. Případný výkon rozhodnutí a vrácení složených prostředků na rekultivaci by podle žalobce mohlo vést k tomu, že žadatel tyto prostředky bude mít delší dobu právně i účelově volné a může je použít způsobem, který bude znamenat jejich spotřebování a budoucí nemožnou realizaci účelu složení těchto prostředků. Takových cest je podle žalobce mnoho, od rozdělení a vyplacení zisku akcionářům až po investice do majetku jiné hodnoty. Případná insolvence účastníka řízení, pro případ, že by vznikla povinnost prostředky vrátit a účastník by je již neměl, by nijak neřešila zájem, který složení těchto prostředků představuje. Žalobce podotkl, že na výkonu napadeného rozhodnutí má zájem pouze žadatel, a to ryze ekonomický; není na tom žádný veřejný zájem. Na posouzení kolize protichůdných zájmů je podle žalobce nezbytné aplikovat i obecné principy, které ovládají právo ochrany životního prostředí. Mezi ně patří i princip předběžné opatrnosti, který podle žalobce vyžaduje, aby soudy volily kroky, které nevyvolají neodstranitelné následky nebo těmto následkům nepředejdou.
5. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že neshledává zákonný důvod pro přiznání odkladného účinku žalobě a že dostatečné důvody neuvádí ani žalobce.
6. Žadatel s přiznáním odkladného účinku nesouhlasil. Poukázal na mimořádný charakter institutu odkladného účinku. S odkazem na usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 4. 2024, č. j. 57 A 14/2024-61, a Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011-74, ze dne 16. 11. 2023, č. j. 9 As 252/2023-36, a ze dne 4. 5. 2022, č. j. 3 As 150/2020-80, žadatel konstatoval, že soud není povolán (oprávněn) k tomu, aby za žalobce zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku. Podle žadatele chybějí tvrzení a důkazy o újmě žalobce; jeho tvrzení jsou obecná, spekulativní a nepodložená, tudíž nedostatečná. Žadatel zdůraznil, že není zřejmé, jaká konkrétní újma by měla přímo žalobci v důsledku účinků napadeného rozhodnutí vzniknout, z jakých konkrétních okolností žalobce tuto újmu dovozuje a proč se domnívá, že tato újma přímo plyne z právních účinků napadeného rozhodnutí, ani jaká má být konkrétní intenzita tvrzené újmy hrozící žalobci. Žalobcova spekulativní tvrzení o uvolnění prostředků „složených“ na rekultivaci a o možném následném zmaření účelu složení těchto prostředků jsou podle žadatele nesmyslná již s ohledem na to, že v daném případě k žádnému uvolnění peněžních prostředků uložených na zvláštním vázaném účtu k zajištění sanací a rekultivací nedochází. Dochází k odúčtování části finanční rezervy účetně vytvořené v době, kdy žadatel neměl povinnost peněžní prostředky rezerv na zvláštním vázaném účtu ukládat. Tvrzená újma je tedy zcela vyloučena. Žadatel zdůraznil, že případná újma související se zrušením rezervy na sanace a rekultivace nemůže být újmou žalobce, neboť mu k uvedeným finančním rezervám nesvědčí žádné právo. Dodal, že z posouzení záměru ve zjišťovacím řízení vyplynulo, že záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí. Žadatel zdůraznil, že v počáteční fázi postupu v intencích 34. změny POPD lomu ČSA nedojde k žádným nevratným nebo obtížně

odčinitelným vlivům nebo následkům. Spočívá-li stěžejní princip 34. změny POPD lomu ČSA v rozšíření území rekultivovaného tzv. přirozenou sukcesí (přírodě blízkou obnovou s vypuštěním, resp. výrazným omezením technických zásahů a biologické rekultivace), krátkodobý postup (v řádu cca 1 roku) podle žalobce nemůže být spojen s žádnými nevratnými nebo obtížně odčinitelnými následky na životním prostředí či veřejném zdraví. Žadatel dále poukázal na újmu, která hrozí jemu a státu v případě, bude-li odkladný účinek žalobě přiznán (hrozí zmaření přirozené sukcese). Přiznání odkladného účinku žalobě podle žadatele brání rovněž důležitý veřejný zájem na zajištění řádné sanace a rekultivace těžbou dotčeného území.

7. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
8. Odkladný účinek představuje zcela mimořádný institut, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
9. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění má žalobce tvrdit a prokázat k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek (újma hrozící žalobci se poměruje s újmou jiných osob a veřejným zájmem). Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí, a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že se žalobcův majetek zmenší, a tím mu bude způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině žalobce a s tím spojené sankci. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převaha újmy hrozící žalobci nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných rozhodnutí správních orgánů. U třetí podmínky soud zvažuje, zda žalobci hrozí natolik závažná újma, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně do meritorního rozhodnutí věci soudem ustoupit zájmům žalobce.

10. Soud, veden shora uvedeným testem, po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nelze vyhovět. Žalobce totiž neprokázal splnění hned první podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. existenci újmy, která by mu byla způsobena výkonem nebo jinými právními následky žalobou napadeného rozhodnutí.
11. V nyní řešené věci žalobce brojí proti rozhodnutí, kterým bylo jen dílčím způsobem změněno rozhodnutí, jímž OBÚ mimo jiné udělil souhlas se zrušením finanční rezervy na sanaci a rekultivace ve výši 1 042 177 716 Kč postupem uvedeným v dokumentaci *34. změna POPD lomu ČSA* a se zachováním finanční rezervy na důlní škody ve výši 3 000 000 Kč.
12. Žalobce spatřoval možnou újmu v tom, že žadatel bude mít uvedené prostředky delší dobu právně i účelově volné a může je použít či spotřebovat, čímž znemožní realizaci účelu složení těchto prostředků. Z tohoto žalobcova tvrzení však nevyplývá vůbec žádná újma, která by mohla být způsobena přímo jemu. Žadatel správně poznamenal, že žalobce nemá k uvedeným finančním rezervám žádné právo.
13. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani žalobcův argument, že na výkonu napadeného rozhodnutí má údajně zájem pouze žadatel, a to ryze ekonomický, a že je třeba dodržet princip předběžné opatrnosti. Stále totiž platí, že podmínkou pro přiznání odkladného účinku žalobě je konkrétní újma na straně žalobce, která musí být jednak tvrzena a jednak prokázána tak, aby bylo možné ji poměřit s možnou újmou jiných osob a s veřejným zájmem. Žádnou takovou újmu, která by v důsledku výkonu či jiných právních následků napadeného rozhodnutí hrozila přímo jemu, však žalobce netvrdil ani neprokázal.
14. Prokázat negativní důsledek (újmu) spočívající ve výkonu napadeného rozhodnutí, jakožto jednu z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, bylo výhradně na žalobci. Tuto povinnost však žalobce nesplnil.
15. Vzhledem ke shora popsaným skutečnostem, kdy je možno konstatovat, že žalobce již ohledně první ze tří kumulativně daných zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě neunesl břemeno důkazní (neprokázal hrozící újmu), ztratilo na významu, aby se soud zabýval případným splněním ostatních dvou zákonných podmínek, jak byly vymezeny shora. Soud proto návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl.
16. Podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč (položka 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Poplatek je splatný vznikem poplatkové povinnosti (§ 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Povinnost zaplatit soudní poplatek vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích; usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, bod 21]. Soud proto uložil žalobci povinnost příslušný soudní poplatek zaplatit. Vzhledem k tomu, že žalobce již soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě na účet soudu uhradil před vydáním tohoto usnesení, považuje soud jeho poplatkovou povinnost za splněnou. Soud proto v tomto usnesení nestanovil lhůtu k zaplacení soudního poplatku ani platební místo.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 8. prosince 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.